

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **E. F. P.**, zastoupené Mgr. Bc. Lukášem Bělským, advokátem, se sídlem Domažlická 1256/1, Praha 3, proti žalovanému: **Velitel Vojenského útvaru 2280 Brandýs nad Labem - Stará Boleslav**, se sídlem Brandýs nad Labem - Stará Boleslav, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2012, č. j. 656/2010-2280, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2014, č. j. 45 A 35/2012 - 48,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2014, č. j. 45 A 35/2012 - 48, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ve správním řízení byla řešena důvodnost žádosti žalobkyně o vydání potvrzení, jímž by byl stvrzen její nárok na poskytování komplexní péče podle normativního výnosu Ministerstva obrany č. 51/1994 ze dne 19. 8. 1994, kterým se stanovují zásady pro zabezpečení komplexní péče o vojenské veterány - účastníky prvního a druhého odboje, o vojenské důchodce a důchodce - bývalé občanské zaměstnance vojenské správy (dále jen „normativní výnos č. 51/1994“), potažmo otázka existence takového nároku.

[2] Obvodní vojenská správa pro Prahu 6 vystavila žalobkyni dne 15. 10. 2001 potvrzení, že žalobkyně „je oprávněnou osobou pro zabezpečení komplexní péče ve smyslu Věstníku ministra obrany č. 51/1994 díl A odst. 1 a díl B odstavec 5“. Toto potvrzení bylo žalobkyni odebráno v dubnu roku 2006 a nebylo jí navraceno ani nahrazeno potvrzením novým, neboť bylo zjištěno, že k vydání potvrzení došlo neoprávněně, jelikož žalobkyně

nikdy nesplňovala podmínky pro zařazení do evidence vojenských důchodců, a nemohla tak čerpat výhody s tím spojené.

[3] V reakci na to žalobkyně požádala o vydání (nového) „*Potvrzení pro zabezpečení komplexní péče*“. Krajské vojenské velitelství hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) řízení o žádosti žalobkyně rozhodnutím ze dne 2. 1. 2012, č. j. 137/2011-2130, zastavilo pro zjevnou právní nepřípustnost. Postupovalo podle závazného právního názoru Krajského soudu v Praze vysloveného dříve v téže věci v rozsudku ze dne 16. 9. 2011, č. j. 44 A 52/2010 - 33 (dále jen „krajský soud“ a „rozsudek z roku 2011“), který prohlásil předchozí rozhodnutí správních orgánů o zamítnutí žádosti za nicotná, neboť dospěl k závěru, že správní orgány neměly pravomoc v dané věci rozhodnout. O žádosti žalobkyně podané v roce 2006, kdy ani normativní výnosy Ministerstva obrany, které jsou interní (a nikoli obecně závazné) povahy, neupravovaly poskytování komplexní péče, nebylo na místě vést správní řízení a vydávat rozhodnutí (ode dne 6. 3. 1999 bylo upraveno pouze poskytování peněžitých příspěvků výhradně pro vojenské důchodce rehabilitované Ministerstvem obrany a pro vojenské veterány). Krajský soud v rozsudku z roku 2011 vyjádřil názor, že věc žalobkyně měla být odložena [§ 43 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů], ale protože bylo dne 8. 7. 2009 zahájeno řízení z moci úřední, bylo jej třeba ukončit, což lze prakticky učinit pouze zastavením pro zjevnou právní nepřípustnost podle § 45 odst. 3 ve spojení s § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Takové rozhodnutí také fakticky plní instrukci rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 8. 2008, č. j. 10 Ca 315/2007 - 21, ve věci ochrany žalobkyně proti nečinnosti, neboť v sobě obsahuje meritorní posouzení v podobě vyslovení nedostatku pravomoci správních orgánů ve věci rozhodovat.

[4] Proti rozhodnutí orgánu prvního stupně podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 4. 2012, č. j. 656/2010-2280 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl. Žalovaný stavěl na závěrech rozsudku z roku 2011, parafrázoval jeho odůvodnění a shrnul, že normativní výnosy Ministerstva obrany nikdy neupravovaly vydávání potvrzení pro účely poskytování služeb ani rozhodování o poskytnutí komplexní péče nebo o tom, zda je konkrétní osoba osobou oprávněnou. Dodal, že žalobkyně se vydání potvrzení domáhala bez právního důvodu, neboť nikdy neměla statut tzv. vojenského důchodce, vojenského veterána ani nebyla nositelem osvědčení podle zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o mimosoudních rehabilitacích“).

[5] V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně tvrdila, že požadované potvrzení má povahu autoritativního správního aktu, je dokladem ve smyslu § 151 správního řádu a jeho vydání se lze domáhat i postupem podle § 79 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalobkyně měla za to, že má její žádost oporu v právních předpisech, a tudíž ji nelze považovat za zjevně právně nepřípustnou.

[6] Krajský soud rozsudkem ze dne 6. 11. 2014, č. j. 45 A 35/2012 - 48 (dále jen „napadený rozsudek“), žalobu zamítl. Předně poukázal na to, že žalovaný i správní orgán prvního stupně byli vázáni právním názorem vysloveným v rozsudku z roku 2011, a proto byli povinni rozhodnout o zastavení řízení, neboť byla žádost o vydání potvrzení podána

pokračování

zjevně neoprávněnou osobou ve smyslu § 45 odst. 3 ve spojení s § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Trval na tom, že správní orgány neměly pravomoc rozhodovat o žádosti o vydání potvrzení o komplexní péči. K žalobní námitce stěžovatelky týkající se aplikace § 151 správního řádu krajský soud uvedl, že toto zákonné ustanovení lze uplatnit pouze ve vztahu ke konstitutivním rozhodnutím správního orgánu a navíc jen tehdy, pokud právní předpis výslovně zakotvuje vydání dokladu v případě úspěchu žádosti. V daném případě však bylo potvrzení vydáváno na základě normativních výnosů Ministerstva obrany, což jsou akty interního charakteru závazné toliko pro osoby působící v resortu ministerstva. Potvrzení, jehož vydání se žalobkyně dožadovala, není dle krajského soudu dokladem ve smyslu § 151 správního řádu. Krajský soud nicméně podotkl, že potvrzení může vykazovat materiální znaky správního rozhodnutí a vyvolávat účinky ve vztahu ke speciálním subjektům - tzv. vojenským důchodcům či vojenským veteránům. Žalobkyni ovšem nebylo možno potvrzení vydat, neboť tímto speciálním subjektem není. Mimo to krajský soud nepovažoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezjistil ani jinou vadu řízení, která by mohla ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Nad rámec věcného odůvodnění krajský soud konstatoval, že žalobkyně podala návrh na vyslovení neúčinnosti doručení písemnosti obsahující mimo jiné výzvu s poučením podle § 51 odst. 1 s. ř. s. (rozhodování bez nařízení jednání). Soud však o návrhu nerozhodoval, neboť byl učiněn až po vyhlášení rozsudku.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Proti napadenému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, neboť měla za to, že krajský soud rozhodl v rozporu se zákonem. Napadený rozsudek považovala za nezákonný i proto, že nebyla seznámena se stanoviskem žalovaného a ve věci nebylo nařízeno jednání, vznesla i námitku jeho nepřezkoumatelnosti.

[8] Krajský soud dle názoru stěžovatelky nesprávně interpretoval § 151 správního řádu, jelikož jeho aplikaci připustil pouze ve vztahu ke konstitutivním rozhodnutím správního orgánu, a nikoliv k rozhodnutím deklaratorním. Stěžovatelka měla za to, že požadované potvrzení je „zákonem stanoveným dokladem“ ve smyslu uvedeného ustanovení, neboť je vojenským orgánům dovoleno poskytovat komplexní péči na základě § 59 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích z povolání“). Tvrdila, že je při vydávání potvrzení o komplexní péči nutno postupovat podle § 151 správního řádu také proto, že byl normativní výnos č. 51/1994 vydán před účinností správního řádu, a tudíž se uplatní § 180 odst. 1, popř. odst. 2 správního řádu. Konstatovala, že vojenské orgány poskytovaly některým osobám plnění i poté, kdy došlo k částečnému zrušení normativního výnosu č. 51/1994, a proto pokud stát některým osobám plnění poskytoval, nemůže je jiným odpírat. Poukázala na to, že Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 6. 8. 2008, č. j. 10 Ca 315/07 – 21 (ve věci její žaloby na ochranu proti nečinnosti), vyložil, že potvrzení o komplexní péči je dokladem ve smyslu § 151 správního řádu, který se vydává namísto pozitivního rozhodnutí ve správním řízení. Stěžovatelka se dále domnívala, že potvrzení o komplexní péči z roku 2001 nemělo být zrušeno, neboť tak mohl učinit pouze ministr obrany v souladu s § 156 zákona o vojácích z povolání a musel přitom šetřit práva nabytá v dobré víře. Zdůraznila, že zásada ochrany práv nabytých v dobré víře je vlastní civilizovanému právnímu řádu, a proto měla

být zohledněna bez ohledu na to, zda stěžovatelka patřila do okruhu oprávněných osob, nebo ne. Nárok stěžovatelky na opětovné vydání, resp. vrácení potvrzení o nároku na komplexní péči, proto plyne i z principů dobré víry a právní jistoty.

[9] Stěžovatelka taktéž nesouhlasila s důvody, pro které bylo řízení o její žádosti zastaveno rozhodnutím správního orgánu prvního stupně. Konstatovala, že žádost lze považovat za zjevně právně nepřipustnou pouze tehdy, pokud je požadováno plnění, které nelze přiznat podle žádného právního předpisu. Právní názor krajského soudu vyslovený v rozsudku z roku 2011 (jímž byly správní orgány při rozhodování o zastavení řízení vázány) stěžovatelka považovala za nepodložený. Podotkla, že proti rozsudku z roku 2011 brojí až nyní, neboť proti důvodům rozsudku nelze podat opravný prostředek. Jeho výrok přitom napadnout nechtěla, jelikož jím byla vyslovena nicotnost jí napadených předchozích správních rozhodnutí.

[10] Stěžovatelka dále nesouhlasila s názorem krajského soudu, podle něhož se žalovaný sice nevyjádřil k jedné ze stěžovatelčiných námitek, avšak tento nedostatek neměl vliv na věcnou stránku napadeného rozhodnutí. Byla přesvědčena, že se měl žalovaný podle § 68 odst. 3 správního řádu vypořádat se všemi návrhy a námitkami.

[11] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku měla spočívat v tom, že z něj není patrné, jak krajský soud dospěl k závěru, že potvrzení o komplexní péči může být vydáno pouze vojenským důchodcům či vojenským veteránům. Stěžovatelka také upozornila na neúplnost údajů uvedených v záhlaví napadeného rozsudku, kde chybí datum a místo jejího narození i její nejvyšší dosažená hodnost.

[12] Krajský soud měl pochybit také v tom, že stěžovatelce nedoručoval v souladu se zákonem. Přípis, v němž byla obsažena mimo jiné i výzva podle § 51 s. ř. s. a vyjádření žalovaného k žalobě, byl vrácen zpět krajskému soudu, aniž by byla stěžovatelce zanechána výzva k jeho vyzvednutí podle § 49 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Zásilka rovněž nebyla uložena na poště po dobu deseti dnů v souladu s § 49 odst. 4 o. s. ř. Stěžovatelka dodala, že i kdyby bylo doručováno podle § 50 o. s. ř., nebyl by zákonný postup dodržen. Doručující orgán zásilku nevhodil do schránky (§ 50 odst. 1 o. s. ř.) ani stěžovatelce nezanechal oznámení (§ 50 odst. 2 o. s. ř.). Stěžovatelka uvedla, že jí lze doručovat v souladu se shora uvedeným i přesto, že má na poště zřízen tzv. odnos, neboť je možno nechávat písemnosti v tzv. odnosné schránce. Stěžovatelka tak byla zkrácena na svých právech, jelikož nemohla podat repliku k vyjádření žalovaného a nemohla navrhnout další důkazy k prokázání svých tvrzení. Důsledkem nesprávného doručování je dle stěžovatelky i to, že ve věci neproběhlo ústní jednání podle § 101 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 63 s. ř. s.

[13] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s rozsudkem z roku 2011. Tvrdil, že potvrzení o komplexní péči není zákonem stanoveným dokladem ve smyslu § 151 správního řádu a nejde o výkon pravomoci, která by byla správním orgánům svěřena zákonem nebo na jeho základě. K námitce stěžovatelky týkající se nesprávného postupu při doručování konstatoval, že vyjádření žalovaného nemuselo být stěžovatelce doručováno do vlastních rukou, neboť tak nestanoví zákon. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

pokračování

[14] V replice stěžovatelka trvala na tom, že kvůli chybnému doručování nebyly splněny podmínky pro rozhodnutí bez nařízení jednání. Ve zbytku polemizovala s tvrzeními žalovaného v jeho vyjádření, poukázala na jeho neúplnost (k některým jejím výtkám se nevyjádřil) a odkázala na svou argumentaci v kasační stížnosti včetně jejího doplnění.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatelka taktéž uplatňuje přípustné důvody [podle obsahu kasační stížnosti se jedná o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., nikoliv i podle písm. c) zmíněného ustanovení]. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[16] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

III. 1. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku

[17] Nejprve Nejvyšší správní soud přistoupil posouzení přezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť jen přezkoumatelný rozsudek je způsobilý k posouzení z hlediska jeho zákonnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2014, č. j. 2 As 27/2013 - 34, všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[18] Stěžovatelka spatřovala nepřezkoumatelnost rozsudku v tom, že z něj není zřejmé, jak krajský soud dospěl k závěru, že oprávněnými subjekty podle normativního výnosu č. 51/1994 jsou pouze tzv. vojenští důchodci či vojenští veteráni. Této námitce však Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, neboť bylo vymezení oprávněných osob podle uvedeného normativního výnosu obsaženo již v odůvodnění rozsudku z roku 2011, na něj krajský soud odkázal v napadeném rozsudku. V rozsudku z roku 2011 krajský soud objasnil, že normativní výnos č. 51/1994 „za oprávněné osoby považoval nejen poživatele důchodů vyplácených Vojenským úřadem sociálního zabezpečení (v terminologii normativního výnosu Ministerstva obrany č. 51/1994 „vojenští důchodci“) a účastníky odboje („vojenští veteráni“) včetně jejich rodinných příslušníků, ale též důchodce – bývalé občanské zaměstnance vojenské správy a také poživatele důchodů vyplácených Českou správou sociálního zabezpečení, kteří jsou bývalými vojáky z povolání, popř. bývalými občanskými zaměstnanci vojenské správy, pokud jsou nositeli osvědčení podle zákona o mimosoudních rehabilitacích [...]“. Krajský soud dále uvedl, že normativním výnosem č. 4/1997 ze dne 6. 3. 1997 (dále jen „normativní výnos č. 4/1997“) byla zrušena mimo jiné celá část A i B normativního výnosu č. 51/1994, která vymezovala oprávněné osoby, a konstatoval, že normativní výnos č. 4/1997 zavedl namísto věcných dávek možnost poskytování peněžitých příspěvků, „avšak pouze pro vojenské důchodce s podmínkou, že byli rehabilitováni resortem Ministerstva obrany podle

zákona o mimosoudních rehabilitacích, a pro vojenské veterány. S kategorií „důchodců“ již tento předpis nepočítal“. V odůvodnění napadeného rozsudku pak krajský soud shledal, že žalovaný na základě citovaného vymezení oprávněných osob usoudil, že stěžovatelka touto osobou není. S názorem žalovaného se krajský soud ztotožnil a konstatoval, že je stěžovatelka poživatelkou důchodu vypláceného Českou správou sociálního zabezpečení a není účastnicí odboje, a tudíž jí potvrzení o komplexní péči nemělo být nikdy vydáno. Z odůvodnění napadeného rozsudku je tedy jasné patrné, jakými úvahami byl krajský soud veden, než dospěl k závěru o tom, na které subjekty se vztahuje zmíněný normativní výnos.

[19] Důvodem nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pak není ani to, že v jeho záhlaví absentuje datum a místo narození stěžovatelky či její nejvyšší dosažená hodnota. Podle § 54 odst. 2 s. ř. s. musí rozsudek obsahovat označení účastníků. Na označení účastníků se pak přiměřeně použije ustanovení § 37 odst. 3 s. ř. s. (což ostatně krajský soud správně poznamenal ve svém usnesení ze dne 13. 1. 2015, č. j. 45 A 35/2012 – 59, jímž zamítl návrh stěžovatelky na opravu záhlaví napadeného rozsudku), podle něhož má podatel uvést o své osobě osobní údaje jen v nezbytném rozsahu; vždy má uvést své jméno, příjmení a adresu (jiné údaje uvede jen tehdy, je-li toho potřeba s ohledem na povahu věci, která má být soudem projednána). Označení účastníka v záhlaví rozsudku má identifikační funkci, přičemž nesprávné uvedení údajů o účastníkovi může jít na vrub vykonatelnosti takového rozsudku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2009, č. j. 7 Afs 25/2009 – 92). Stěžovatelka byla v záhlaví napadeného rozsudku identifikována svým jménem, příjmením a adresou. V nyní posuzovaném případě zdejší soud neshledal žádné okolnosti, kvůli nimž by bylo nutné uvádět ještě další údaje o stěžovateli jdoucí nad rámec zákonných požadavků podle § 37 odst. 3 s. ř. s., neboť bylo možné spolehlivě učinit závěr o identitě stěžovatelky. Stěžovatelkou namítanou absenci některých údajů o její osobě v záhlaví napadeného rozsudku přitom nelze považovat ani za jinou vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[20] Vzhledem k výše uvedenému nepovažoval Nejvyšší správní soud námitky nepřezkoumatelnosti za důvodné. Zdejší soud taktéž neshledal z úřední povinnosti jakékoli jiné důvody pro nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

III. 2. K námitce nesprávného doručování krajským soudem

[21] Před vlastním posouzením důvodnosti stěžovatelčiny další námitky považuje Nejvyšší správní soud za vhodné nejprve stručně zrekapitulovat průběh doručování krajským soudem a související skutková zjištění patrná ze spisu krajského soudu. Stěžovatelce byla doručována „Výzva a poučení žalobce o právech a povinnostech“ ze dne 17. 6. 2014 založená na č. 1. 25 spisu krajského soudu (dále jen „Výzva“), prostřednictvím které byla stěžovatelka poučena o složení rozhodujícího senátu a o možnosti uplatnit námitku podjatosti ve lhůtě jednoho týdne od doručení Výzvy. V příloze Výzvy bylo stěžovatelce taktéž zasláno vyjádření žalovaného k žalobě a poskytnuta dvoutýdenní lhůta k podání repliky. V neposlední řadě byla stěžovatelka vyzvána, aby ve lhůtě dvou týdnů sdělila krajskému soudu, zda souhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s. Výzva byla stěžovatelce doručována v obálce typu III. prostřednictvím provozovatele

pokračování

poštovních služeb (Česká pošta, s. p.). Obálka s Výzvou byla následně vrácena zpět krajskému soudu. Z obálky nebyla oddělena část „Oznámení a poučení“ a na její zadní straně nebyl vyplněn údaj o tom, zda bylo stěžovatelce toto oznámení možno zanechat v místě doručení. Taktéž zde chybí datum, jméno a příjmení i podpis doručovatele. Na obálce je nicméně rukou poznamenáno „*poste resante*“. Krajský soud poté, co se mu obálka s Výzvou vrátila zpět, vyvěsil na úřední desce oznámení podle § 50 odst. 2 o. s. ř., a Výzvu považoval za doručenou fikcí desátým dnem po jejím vyvěšení. Dne 6. 11. 2014 vyhlásil krajský soud napadený rozsudek vyvěšením jeho zkráceného znění na úřední desce; ve věci rozhodl bez nařízení jednání. O návrhu stěžovatelky na vyslovení neúčinnosti doručení krajský soud nerozhodoval, neboť byl učiněn až po vyhlášení napadeného rozsudku.

[22] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval tvrzení stěžovatelky, že jí nebyla zanechána výzva k vyzvednutí zásilky dle § 49 odst. 2 o. s. ř. a zásilka nebyla ponechána po dobu deseti dnů na poště dle § 49 odst. 4 o. s. ř.

[23] Podle § 49 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s. se do vlastních rukou doručují pouze písemnosti, u nichž tak stanoví zákon nebo nařídí-li tak soud. Podle soudního řádu správního se přitom do vlastních rukou doručuje pouze rozsudek (§ 54 odst. 3 s. ř. s.). Krajský soud tudíž neměl povinnost doručovat stěžovatelce Výzvu podle § 49 o. s. ř. do vlastních rukou, tj. obálkou typu I. Z pokynu asistenta (č. l. 24 spisu krajského soudu) i z obálky samotné (č. l. 26 spisu krajského soudu) je navíc patrné, že Výzva neměla být stěžovatelce doručována do vlastních rukou, ale v případě, že nemá datovou schránku, mělo být doručováno v obálce typu III., která je dle § 2 bodu III. ve spojení s § 5 instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 27. 5. 2009, č. j. 58/2009-OD-Org. (uveřejněné pod č. 10, ročník 2009 Sbírky instrukcí a sdělení Ministerstva spravedlnosti České republiky, dostupné z <http://portal.justice.cz>), určena pro doručování jiných písemností. Doručování jiných písemností upravuje § 50 o. s. ř., podle něhož může být pro adresáta, který nebyl zastižen, obálka vhozena přímo do schránky. Na tom nic nemění ani skutečnost, že je na obálce typu III. poněkud nelogicky uveden text „*doporučeně do vlastních rukou, neukládat*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2011, č. j. 3 As 16/2010 – 69). Nejvyšší správní soud pro úplnost podotýká, že stávající vzory obálek, jejichž vizuální podobu stanovilo Ministerstvo spravedlnosti, jsou dostupné na internetových stránkách tohoto ministerstva (viz <http://portal.justice.cz/justice2/MS/ms.aspx?j=33&o=23&k=5208&d=309637>) a zdejší soud ověřil, že krajským soudem použitá obálka vzoru plně odpovídá. Tvrzení stěžovatelky o nedodržení postupu při doručování do vlastních rukou podle § 49 o. s. ř. jsou tedy bezpředmětná, neboť jí podle § 49 o. s. ř. doručováno nebylo (a nemuselo být).

[24] Nejvyšší správní soud dále posoudil i námitku stěžovatelky, že krajský soud nedodržel ani postup pro doručování stanovený v § 50 o. s. ř., tj. postup při doručování v obálce typu III.

[25] Podle § 50 odst. 1 o. s. ř., nezastihl-li doručující orgán adresáta písemnosti, vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem využívané schránky; písemnost se považuje za doručenou vhozením do schránky. Nelze-li postupovat podle předchozí věty, doručující orgán vrátí písemnost odesílajícímu soudu a v místě doručení o této skutečnosti zanechá

písemné oznámení. Odesílající soud doručí písemnost vyvěšením na úřední desce soudu; písemnost se považuje za doručenu desátým dnem po vyvěšení. Stejně se postupuje, nelze-li v místě doručení zanechat oznámení.

[26] K doručování tzv. fikcí prostřednictvím úřední desky soudu Ústavní soud v nález ze dne 11. 6. 2013, sp. zn. III. ÚS 272/13 (všechna rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z <http://nalus.usoud.cz>), uvedl, že „*smyslem jakékoliv právní fikce je umožnit, aby se za existující považovala situace, která je zjevně v rozporu s realitou a která dovoluje, aby z ní byly vyvozeny odlišné právní důsledky než ty, které by plynuly z pouhého konstatování faktu. Z tohoto důvodu představuje nástroj výjimečný, striktně určený k dosažení právní jistoty jako jednoho z hlavních ústavních postulátů v podmínkách právního státu. Aby přitom mohla splnit svůj takto vymezený účel, musí respektovat všechny náležitosti, které s ní zákon spojuje. Jen v takovém případě je soud oprávněn její naplnění konstatovat. Z této charakteristiky nijak nevybočuje ani fikce doručení podle výše uvedených ustanovení, jejíž účel, aby účastníci řízení nemohli nepřebíráním písemností bez relevantního důvodu bránit postupu soudního řízení a prodlužovat tak jeho délku, není s principem právní jistoty v žádné kolizi.*“

[27] Otázkou doručování jiné písemnosti podle § 50 o. s. ř. se zabýval Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 4. 9. 2013, sp. zn. 30 Cdo 1974/2013 (všechna rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou dostupná z www.nsoud.cz). V daném případě Nejvyšší soud posuzoval, zda byly naplněny podmínky pro doručení písemnosti podle § 50 odst. 2 věta druhá o. s. ř., tedy vyvěšením na úřední desce soudu. Obálka, v níž bylo žalobci doručováno a která se vrátila zpět soudu prvního stupně, přitom neobsahovala jakékoliv obvyklé prohlášení doručujícího orgánu o tom, jak bylo se zásilkou naloženo a zda a proč ji nebylo možno vložit do schránky. Nejvyšší soud v této věci uvedl, že „*aby bylo možné přistoupit k doručení písemnosti na úřední desce soudu, je nejprve třeba zjistit, zda se doručující orgán vůbec o doručení vhozením do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky pokusil, a pakliže ano, z jakého důvodu nebyl tento pokus úspěšný, neboť jinak není možné uzavřít, že písemnost nebylo možno tímto způsobem doručit*“, a uzavřel, že chybou doručujícího orgánu nebyla splněna podmínka pro přikročení k doručování písemnosti prostřednictvím úřední desky soudu, a proto písemnost nebyla žalobci řádně doručena.

[28] V nyní posuzované věci má Nejvyšší správní soud za prokázané, že stěžovatelka nemá, resp. neužívá, domovní schránku, ale využívá tzv. odnos; zásilky si tedy vyzvedává osobně přímo na poště. Tento předpoklad podporuje kromě tvrzení stěžovatelky uvedeného v její kasační stížnosti i to, že byl na obálce, která byla vrácena krajskému soudu zpět, zaznamenán údaj „*poste resante*“. Kromě toho byla i zásilka, kterou Nejvyšší správní soud během řízení o kasační stížnosti odeslal stěžovatelce, vrácena zdejšímu soudu s tím, že na ni doručovatel zaznamenal „*adresát nemá domovní schránku*“ a „*odnos*“ (č. 1. 9 spisu Nejvyššího správního soudu). Zdejší soud má dále za nesporné, že obálka s Výzvou nebyla vhozena do domovní nebo jiné stěžovatelkou užívané schránky ve smyslu § 50 odst. 1 o. s. ř. Doručující orgán stěžovatelce taktéž v místě doručení nezanechal písemné oznámení podle § 50 odst. 2 o. s. ř. Tyto skutečnosti logicky plynou z toho, že se obálka i s neoddělenou částí „*Oznámení a poučení*“ vrátila zpět krajskému soudu.

[29] Poznámka „*poste resante*“ měla být pro krajský soud pokynem k tomu, aby se pokusil o opakované doručení Výzvy (s uvedením adresy E. F. P., p. r., P. 6) -

pokračování

ideálně obálkou typu I. - a to tím spíše v situaci, kdy již dříve stěžovatelce obálkou typu I. úspěšně doručoval (viz č. 1. 9 spisu krajského soudu). Absentující podpis, jméno a příjmení doručovatele jakož i chybějící údaj o tom, zda bylo či nebylo možno v místě doručení zanechat stěžovatelce písemné oznámení dle § 50 odst. 2 o. s. ř., pak svědčí o tom, že při doručování Výzvy došlo k pochybení doručujícího orgánu.

[30] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud shrnuje, že v nyní posuzovaném případě nebyly naplněny podmínky pro doručení Výzvy podle § 50 odst. 2 věta druhá o. s. ř., tj. vyvěšením na úřední desce krajského soudu, a Výzva nebyla stěžovatelce řádně doručena. Doručování dle uvedeného ustanovení je totiž podmíněno tím, že se a) nepodařilo písemnost doručit vhozením do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky a za b) bylo v místě doručení zanecháno písemné oznámení o zásilce. Druhou z vyžadovaných podmínek je možno pominout pouze tehdy, pokud oznámení v místě doručení zanechat nelze (§ 50 odst. 2 *in fine* o. s. ř.). Krajský soud přitom nemohl dospět k závěru, že podmínka b) byla splněna, ani k závěru, že oznámení nebylo možno v místě doručení zanechat, neboť neměl k dispozici potřebné informace. Bylo proto povinností krajského soudu, aby se za situace, kdy nemohl postupovat podle § 50 odst. 2 věta druhá o. s. ř., pokusil stěžovatelce Výzvu opětovně doručit. Protože však krajský soud uvedeným způsobem nepostupoval, způsobil, že se stěžovatelka nemohla seznámit s vyjádřením žalovaného a případně k němu podat repliku. Stěžovatelka taktéž nemohla žádat nařízení jednání o její žalobě, jehož by se mohla osobně účastnit a realizovat svá procesní oprávnění, která jí soudní řád správní pro tuto fázi řízení přiznává [Nejvyšší správní soud pro úplnost poznamenává, že právo účastníků na projednání věci samé za jejich účasti plyne i z § 49 s. ř. s., a tudíž není namístě podpůrně aplikovat občanský soudní řád, jak navrhovala stěžovatelka]. V neposlední řadě nebyla stěžovatelka řádně poučena o složení rozhodujícího senátu a nemohla včas zvážit vznesení námítky podjatosti.

[31] Účastníku řízení nelze upřít právo na veřejné projednání jeho věci v jeho přítomnosti včetně možnosti vyjádřit se k věci, coby vrcholu kontradiktorního řízení [čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod]. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu, rozhodl-li krajský soud o věci bez nařízení jednání, aniž účastníku řízení řádně doručil výzvu k vyslovení souhlasu s takovým postupem podle § 51 s. ř. s., došlo v řízení k vadě, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a proto je bez dalšího dán důvod pro zrušení takového rozhodnutí podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 11. 2004, č. j. 6 Azs 28/2003 – 59). Obdobně pokud krajský soud v intencích § 74 odst. 1 věta třetí s. ř. s. nedoručil vyjádření žalované k žalobě žalobkyni, zakládá to vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 As 208/2014 – 39).

[32] Nejvyšší správní soud uzavírá, že bylo-li krajským soudem rozhodnuto ve věci, aniž by stěžovatelce byla dána možnost seznámit se s vyjádřením žalovaného k žalobě a jednat před soudem (za situace, kdy nebyly splněny zákonem stanovené podmínky pro rozhodnutí věci bez nařízení jednání), nelze takový proces shledávat spravedlivým. Zdejší soud proto přisvědčuje námitce nesprávného doručování Výzvy, v této části shledává kasační stížnost důvodnou a uzavírá, že tato skutečnost je sama o sobě důvodem pro zrušení napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

III. 3. K ostatním výtkám

[33] Ačkoliv by v nyní posuzovaném případě bylo možno vrátit věc krajskému soudu, aniž by se Nejvyšší správní soud zabýval ostatními body kasační stížnosti (srov. již citovaný rozsudek ze dne 11. 11. 2004, č. j. 6 Azs 28/2003 – 59), považuje zdejší soud za vhodné vyjádřit se nad rámec shora uvedeného odůvodnění stručně také k námitkám stěžovatelky směřujícím do merita. Nejvyšší správní soud však nemohl vzít v potaz námitky stěžovatelky proti neoprávněnému odebrání potvrzení z roku 2001 ani k tomu, zda mohlo být potvrzení stěžovatelce dle tehdy platných předpisů vydáno, neboť tyto otázky nesouvisí s předmětem tohoto řízení, jehož jádrem je důvodnost stěžovatelčiny žádosti z roku 2006. Námitku stěžovatelky, podle níž stát nemůže některým osobám poskytovat plnění podle zrušeného normativního výnosu a jiným jej odpírat, je pak nutno odmítnout, neboť ta nebyla uplatněna v řízení před krajským soudem (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Ze stejného důvodu je nepřípustná i stěžovatelčina námitka opírající se o ochranu práv nabytých v dobré víře. Jelikož k nim krajský soud neměl možnost zaujmout stanovisko, nemůže tak v rámci přezkumu učinit ani Nejvyšší správní soud.

[34] Podle § 151 správního řádu *[p]okud správní orgán zcela vyhoví žádosti o přiznání práva, jehož existence se osvědčuje zákonem stanoveným dokladem, lze místo písemného vyhotovení rozhodnutí vydat pouze tento doklad*. O vydání dokladu se učiní záznam do spisu a namísto odůvodnění se v záznamu uvede seznam podkladů rozhodnutí. Rozhodnutí nabývá právní moci a právních účinků dnem převzetí dokladu.

[35] Typickým dokladem vydaným podle § 151 správního řádu je kupříkladu občanský průkaz; údaje zapisované do občanského průkazu, jakož i podmínky pro jeho vydání a náležitosti žádosti, upravuje zákon č. 328/1999 Sb., o občanských průkazech, ve znění pozdějších předpisů. Uvedený předpis ve svém § 4 odst. 1 upravuje pravomoc i příslušnost správních orgánů k vydávání občanských průkazů. Dokladem ve smyslu § 151 správního řádu je rovněž zbrojní průkaz. Podmínky pro vydání zbrojního průkazu, náležitosti žádosti a pravomoc i příslušnost správních orgánů k jeho vydání jsou stanoveny zákonem č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních), ve znění pozdějších předpisů. Občanský průkaz i zbrojní průkaz (a dále například řidičský průkaz či rybářský lístek) jsou zákonem stanovenými doklady, na něž se vztahuje i úprava obsažená v § 151 správního řádu.

[36] Nejvyšší správní soud přisvědčuje názoru krajského soudu vyslovenému v rozsudku z roku 2011, že § 151 správního řádu lze uplatnit jen tehdy, pokud právní předpis výslovně zakotvuje vydání dokladu v případě úspěchu žádosti (jako je tomu u shora uvedených příkladů). Řízení, jehož výsledkem má být vydání dokladu ve smyslu § 151 správního řádu, pak musí být upraveno v právním předpise, přičemž lze na nedostatky právní úpravy takového řízení využít subsidiární úpravu obsaženou ve správním řádu. Vedle toho pak musí být také výslovně regulována pravomoc správního orgánu o dané otázce rozhodovat, neboť státní moc lze uplatňovat jen v zákonem stanovených případech, v jeho mezích a jím stanoveným způsobem [čl. 2 odst. 2 Listiny, čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky]. Závěr krajského soudu o tom, že není-li zvláštního zmocnění pro vydání určitého správního

pokračování

aktu, nemůže správní orgán vydat rozhodnutí pro nedostatek pravomoci, resp. věcné příslušnosti, platí beze zbytku.

[37] K tvrzení stěžovatelky, že oprávnění vojenských orgánů k rozhodování o komplexní péči vyplývá z § 59 zákona o vojácích z povolání, Nejvyšší správní soud uvádí, že uvedené ustanovení obecně stanovuje působnost Ministerstva obrany v oblasti péče o vojáky. Úkolem tohoto ministerstva je vytvářet vojákům podmínky pro řádný, hospodárný a bezpečný výkon služby. Mezi povinnosti ministerstva je zařazeno kupříkladu zajišťování zdravotních služeb či ubytování pro vojáky. Fakultativně může ministerstvo poskytovat péči vymezenou v uvedeném ustanovení také bývalým vojákům, kteří jsou poživateli důchodového pojištění vypláceného ministerstvem. Citované ustanovení nicméně nijak nezakotvuje pravomoc či příslušnost žalovaného nebo správního orgánu prvního stupně, neboť tyto orgány ve svém textu ani nezmiňuje. Taktéž nereguluje pravomoc ministerstva k vydávání rozhodnutí o nároku na poskytování komplexní péče a nijak nezmiňuje poživatele důchodů vyplácených Českou správou sociálního zabezpečení, byť by dříve sloužili v armádě. Dovožovat z tohoto ustanovení oprávnění správních orgánů (nebo ministerstva) k vydávání potvrzení o nároku na komplexní péči, jež by měla atributy rozhodnutí, by bylo zjevným překročením mezí stanovených v čl. 2 odst. 2 Listiny i čl. 2 odst. 3 Ústavy.

[38] Poskytování komplexní péče nicméně bylo upraveno normativním výnosem č. 51/1994 (který ovšem nebyl zákonem, nýbrž pouze aktem interní povahy). Ten však nezmiňoval vydávání jakýchkoliv potvrzení, nestanovil údaje zapisované do takových potvrzení (dokladů) či náležitosti žádostí o jejich vydání. Normativní výnos č. 51/1994 taktéž neupravoval rozhodování o tom, zda může být konkrétní osobě komplexní péče poskytována. Lze souhlasit s názorem krajského soudu, že pokud se v části A bodě 4. tohoto normativního výnosu vyskytl termín „rozhodování“, nebylo jím myšleno rozhodování směřující k vydání správního aktu. V kontextu celého normativního výnosu je třeba tímto termínem rozumět spíše posouzení, zda lze dané osobě umožnit využívání některé z poskytovaných služeb s ohledem na zásluhy a délku služebního či pracovního poměru jakož i s ohledem na kapacitní a ekonomické možnosti Ministerstva obrany. Normativní výnos č. 51/1994 nezakotvil pravomoc (či věcnou příslušnost) žalovaného ani správního orgánu prvního stupně k vydávání rozhodnutí o nároku na poskytování komplexní péče. Ani by ostatně takovou pravomoc sám bez příslušného zákonného základu stanovit nemohl. Normativním výnosem č. 4/1997 navíc došlo ke zrušení celého textu jeho částí A (cíle a význam komplexní péče) a B (vymezení oprávněných osob), a to již ke dni 24. 3. 1997.

[39] Ze shora uvedeného vyplývá, že o žádosti stěžovatelky podané roku 2006 neměla být vydána správní rozhodnutí, neboť pravomoc (či věcná příslušnost) k jejich vydání nebyla dána zákonem a nebyla ani regulována interními předpisy Ministerstva obrany. Kromě toho nelze potvrzení o komplexní péči považovat za zákonem stanovený doklad ve smyslu § 151 správního řádu, jelikož takové potvrzení nebylo upraveno zákonem ani normativními výnosy [nadto ani rozkaz Ministra obrany č. 60/2010, o péči o důchodce v působnosti Ministerstva obrany (jímž pozbyl účinnosti normativní výnos č. 51/1994), který stěžovatelka zaslala Nejvyššímu správnímu soudu na podporu svých tvrzení, neupravuje vydávání potvrzení, náležitosti žádosti, nebo pravomoc žalovaného či

správního orgánu prvního stupně k rozhodování o nároku na poskytování komplexní péče nebo řízení o něm]. Byla-li rozsudkem z roku 2011 rozhodnutí správních orgánů o žádosti stěžovatelky prohlášena za nicotná, nelze tomu ničeho vytknout.

[40] Nejvyšší správní soud rovněž má v daném kontextu za logický a správný závěr krajského soudu vyslovený v rozsudku z roku 2011, podle něhož je v nyní posuzované věci jediným rozhodnutím nepřislušného správního orgánu, které nebude nicotným, rozhodnutí o zastavení řízení. Ačkoliv by bylo bývalo na místě, aby správní orgán prvního stupně řízení o žádosti stěžovatelky vůbec nezahajoval a odložil ji podle § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť stěžovatelka učinila podání, k jehož vyřízení není věcně příslušný žádný správní orgán, v daném případě, kdy k zahájení řízení přesto došlo (z moci úřední), nelze stěžovatelčinu žádost vyřídit jinak než postupem podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, a tedy řízení zastavit pro zjevnou právní nepřípustnost. Tento závěr je v souladu s judikaturou zdejšího soudu, neboť ta vyložila, že za zjevně právně nepřípustnou žádost je nutno považovat podání žádající provedení něčeho, co není právně možné nebo k čemu není žadatel vůbec oprávněn (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2013, č. j. 2 As 72/2013 – 65). Stěžovatelka přitom žádala o vydání potvrzení o komplexní péči, což právně možné není, neboť neexistuje zákonný podklad ani zmocněný orgán, který by takový akt mohl vydat. Stěžovatelčiny námitky mířící proti zastavení správního řízení a právnímu názoru, na němž spočívá rozsudek z roku 2011, proto nemají naději na úspěch.

[41] Zmiňoval-li krajský soud ve čtvrtém odstavci na straně 5 napadeného rozsudku, že mělo být řízení zastaveno pro podání žádosti zjevně neoprávněnou osobou, pohlíží Nejvyšší správní soud na toto vyjádření jako na poněkud nepřesné. V kontextu celého odůvodnění napadeného rozsudku však jde o formulaci ojedinělou, doplněnou o správný odkaz na ustanovení správního řádu o zjevné nepřípustnosti žádosti a i z ostatních částí odůvodnění je bez pochyb zřejmé, že důvodem nemožnosti pokračovat ve správním řízení je nedostatek pravomoci správního orgánu. Zmíněná nepřesnost nemůže zamlžít podstatu argumentace krajského soudu a být na újmu její srozumitelnosti, proto je zcela bez vlivu na zákonnost napadeného rozsudku.

[42] Pro úplnost lze dodat, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zastavení řízení i napadené rozhodnutí fakticky naplňují povinnost stanovenou v rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 6. 8. 2008, č. j. 10 Ca 315/07 – 21, jehož se stěžovatelka dovolávala ve své kasační stížnosti, jelikož v sobě obsahují meritorní posouzení věci v podobě vyslovení nedostatku pravomoci správních orgánů, jak ostatně podotkl krajský soud již v rozsudku z roku 2011. S tvrzením stěžovatelky, že krajský soud pominul názor městského soudu o tom, že potvrzení o komplexní péči je dokladem, který se vydává namísto pozitivního rozhodnutí ve správním řízení, Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit. Krajský soud se se související poznámkou městského soudu vyrovnal v rozsudku z roku 2011, kdy vysvětlil, proč tento jeho dílčí úsudek nemůže obstát, a předestřel vlastní právní posouzení, podložené pečlivou analýzou a logickou úvahou, na nichž zdejší soud neshledal nic nesprávného. V napadeném rozsudku pak krajský soud neměl důvod na názor městského soudu opětovně reagovat a ani sama stěžovatelka se na něj ve své žalobě neodvolávala. Městský soud ve věci nečinnosti ve svém

pokračování

rozsudku ze dne 6. 8. 2008 navíc výslovně uvedl, že nepředjímá, jakým způsobem bude o žádosti stěžovatelky rozhodnuto, přičemž zmiňuje i možnost postoupení či odložení věci.

[43] Jen na okraj Nejvyšší správní soud podotýká, že tvrzení stěžovatelky, že je nutno postupovat dle § 151 správního řádu, neboť byl normativní výnos č. 51/1994 vydán před účinností správního řádu, a tudíž se uplatní § 180 odst. 1, popř. odst. 2 správního řádu, je mylné. Ustanovení § 180 odst. 1 správního řádu se aplikuje pouze v situacích, kdy se podle dosavadních právních předpisů „*postupuje ve správním řízení tak, že správní orgány vydávají rozhodnutí*“, což v nyní souzené věci naplněno nebylo, jelikož žádný právní předpis správní řízení a vydávání správního rozhodnutí o nároku na komplexní péči neupravoval. Ustanovení § 180 odst. 2 správního řádu pak stanovuje, kdy se má postupovat podle části čtvrté správního řádu, avšak § 151 správního řádu je obsažen v části třetí správního řádu, a proto nemá taková argumentace žádnou relevanci.

[44] Stěžovatelka dále namítala, že krajský soud pochybil, neboť konstatoval, že nevypořádání jedné z odvolacích námitek nemělo vliv na věcnou stránku napadeného rozhodnutí. Ačkoliv obecně platí, že je nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, v nyní posuzovaném případě žalovaný zastavoval řízení pro zjevnou právní nepřijatelnost žádosti; za takové situace lze přisvědčit názoru krajského soudu, že vypořádání stěžovatelčiny námítky nemohlo nikterak ovlivnit výrok napadeného rozhodnutí.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[45] Lze tedy shrnout, že ačkoli se Nejvyšší správní soud za daného skutkového a právního stavu shoduje s náhledem krajského soudu na podstatu sporu, nemůže pominout, že krajský soud významně procesně pochybil, neboť stěžovatelce nedoručoval v souladu s § 50 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s., což vedlo k porušení jejího ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces. Proto byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.), v němž bude tento soud plně respektovat procesní práva stěžovatelky. Krajský soud ji zejména řádně poučí o složení rozhodujícího senátu, zašle jí k replice vyjádření žalovaného a umožní jí vyjádřit stanovisko k možnému rozhodnutí ve věci bez nařízení jednání. V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. srpna 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu

